

BUN VENIT LA LICEUL MERRYWEATHER

E prima mea dimineată la liceu. Am șapte caiete noi, o fustă pe care o urăsc și o durere de stomac.

Autobuzul școlar trage horcăind la colț. Se deschid ușile și mă urc. Sunt prima pe ziua de azi. Șoferul o ia din loc cât mă clatin pe culoar. Unde să mă așez? N-am fost niciodată o ratată care se pune pe locurile din spate. Dacă mă așez pe la mijloc, un străin s-ar putea așeza lângă mine. Dacă mă așez în față, o să par prea copil, însă mă gândesc că așa am mai multe șanse să dau cu ochii de vreo prietenă, asta dacă mai vrea vreuna să-mi vorbească.

În autobuz suie câte patru-cinci elevi odată. Când o iau printre scaune, foști colegi de laborator sau de sală din gimnaziu se uită urât la mine. Închid ochii. De-asta mi-era groază. Când plecăm din ultima stație, doar eu stau singură.

Șoferul încetinește cât ne opintim la deal. Motorul zdrăngăne, iar tipii din spate strigă ceva obscen. Cineva s-a dat cu prea multă apă de colonie. Încerc să deschid geamul, dar încuietorile sunt înțepenite. Un tip din spatele meu își desface micul dejun și-mi azvârle ambalajul în ceafă. Îmi ricoșează în poală – o prăjiturică Ho-Ho.

Trecem pe lângă oameni de serviciu care vopsesc indicatorul din fața liceului. Consiliul școlar a decis că „Liceul Merryweather – casa Troienilor“ nu transmitea un mesaj pro-abstinență destul de puternic, așa că ne-a preschimb

în Diavolii Albaștri. Mai bine diavolul pe care-l cunoști, decât troianul despre care nu știi nimic. Culorile școlii vor rămâne violet și gri. Consiliul n-a vrut să caute bani pentru uniforme noi.

Elevii mai mari au voie să circule liber până sună, însă cei din clasa a noua sunt mânați spre sala de festivități. Ne separăm în clanuri: Forțoși, Clubberi, Savanți Idioți, Majorete, Deșeuri Umane, Gunoaie Europene, Viitori Fasciști ai Americii, Gagici cu Plete, Marthe, Artiști Suferinzi, Actori, Gothi, Metaliști. Eu n-am clan. Mi-am petrecut ultimele săptămâni din august uitându-mă la desene animate proaste. N-am mers la mall, la bazin sau la biliard, nici n-am răspuns la telefon. Am început liceul cu tunsoarea, țealele și atitudinea nepotrivite. Și n-am cu cine să stau.

Sunt o Paria.

N-are rost să-mi caut fostele prietene. Clanul nostru, Tipele Simple, s-a dezmembrat, iar fragmentele sunt în curs de a fi preluate de diverse grupări rivale. Nicole o arde cu Forțoșii, arătându-și cicatricile cu care s-au ales în jocurile de peste vară. Ivy pendulează între Artiștii Sufferinzi, de pe o parte a intervalului, și Actorii din cealaltă parte. Are destulă personalitate să meargă cu două grupuri simultan. Jessica s-a mutat în Nevada. Nu mă afectează. Și-așa, era mai mult prietena lui Ivy.

Puștii din spatele meu se prăpădesc de râs, așa că știu că râd de mine. Nu mă pot abține. Mă întorc. Dau de Rachel, înconjurată de o gașcă de puști îmbrăcați în țeale pe care sigur nu le-au luat de la EastSide Mall. Rachel Bruin, fosta mea prietenă cea mai bună. Se holbează la ceva aflat undeva deasupra urechii mele stângi. Cuvintele mi se cațără în sus pe gâtleej. Asta-i fata care a suferit cot la cot cu mine când eram cercetașe, m-a învățat să înot, m-a înțeles când i-am zis de-ai mei și care n-a făcut mișto de camera mea.

Dacă există cineva în întreaga galaxie căruia să ard de nerăbdare să-i povestesc ceea ce s-a întâmplat de fapt, acel cineva e Rachel. Mă frige.

Pentru o clipă, îmi întâlnește privirea.

— Te urăsc, îmi spune pe mușește.

Îmi întoarce spatele și râde cu prietenii ei. Îmi mușcă buza. N-o să mă gândesc la asta. A fost urât, dar a trecut și n-o să mă mai gândesc la asta. Din buze îmi curge un pic de sânge. Are gust metalic. Trebuie să mă așez.

Rămân în picioare pe culoarul central al sălii de festivități, o zebură rănită dintr-o emisiune de pe *National Geographic*, căutând pe cineva, oricine, lângă care să mă așez. Se apropie un prădător: tunsoare periuță de forțos, fluier agățat la gâtul mai gros decât căpățâna. Probabil un profesor de științe sociale angajat ca antrenor pentru vreun sport sângeros.

Domnu' Gât:

— Stai jos.

Mă așez la întâmplare. O altă zebură rănită se întoarce și-mi zâmbește. În gură are aparatul ortodontic în valoare de cel puțin cinci miare, iar în picioare niște pantofi foarte cool.

— Eu sunt Heather din Ohio, îmi zice. Sunt nouă pe-aici. Și tu?

N-apuc să-i răspund. Luminile pălesc și începe îndobrocarea.

PRIMELE ZECE MINCIUNI PE CARE ȚI LE ZIC LA LICEU

1. Ne aflăm aici ca să vă ajutăm.
2. O s-aveți destul timp să ajungeți în clasă înainte să sune clopoțelul.
3. Purtarea uniformei va deveni obligatorie.

4. Fumatul este strict interzis în perimetrul școlii.
5. Echipa noastră de fotbal va câștiga campionatul anul acesta.
6. Aici așteptăm mai mult de la voi.
7. Consilierii școlari vă stau la dispoziție oricând doriți să discutați cu ei.
8. Orarul a fost creat pentru a răspunde nevoilor voastre.
9. Nimeni altcineva nu vă mai știe codul de la dulapul personal.
10. Mai târziu, vă veți aminti cu drag de anii aceștia.

Prima oră e de biologie. Nu găsesc clasa și mă aleg cu prima bilă neagră pentru că m-au găsit umblând pe coridor. E 8.50 dimineața. Mai sunt doar 699 de zile și 15 trimestre până la absolvire.

PROFESORII NOȘTRI SUNT CEI MAI BUNI...

Profa de engleză n-are față. Are niște plete care-i atârnă pe umeri, în lațe nepieptănate. De la cărare la urechi are păr negru, iar restul, până la vârfurile electrizate, portocaliu fosforescent. Nu-mi dau seama dacă a șucărit-o cu ceva pe stilista ei sau dacă se metamorfozează într-un fluture monarh. O porelesc Pletoasa.

Pletoasa pierde douăzeci de minute făcând prezența, pentru că nu vrea să se uite la noi. Își ține capul aplecat peste catedră, iar părul îi cade pe față. Restul orei scrie la tablă și îi vorbește drapelului despre lista de lecturi obligatorii. Vrea să scriem zi de zi în jurnalele pentru ora de engleză, însă ne promite că n-o să le citească. Scriu despre cât de ciudată e ea.

Și la studii sociale trebuie să ținem jurnal. Probabil că școala a achiziționat jurnale la un preț de nimic. Studiem

istoria Statelor Unite pentru a noua oară în nouă ani. Încă o evaluare a capacității de a citi hărți, o săptămână dedicată amerindienilor, Cristofor Columb în preajma Zilei lui Columb, coloniștii pelerini în preajma Zilei Recunoștinței. În fiecare an ni se spune c-o să ajungem la prezent, însă ne împotmolim de fiecare dată la Revoluția Industrială. Într-a șaptea am ajuns până la Primul Război Mondial – cine știe c-a fost un război în care a intrat întreaga lume? Ne trebuie mai multe vacanțe ca să nu-i lăsăm în urmă pe profii de științe sociale.

La studii sociale îl am pe domnu' Gât, tipul care-a mârâit la mine să stau jos în sala de festivități. Își amintește cu drag de mine.

— Te țin sub observație. Banca din față.

Și eu mă bucur de revedere. Pun pariu că suferă de tulburare de stres post-traumatic. Fie Vietnam, fie Irak; un război din ăla de la televizor.

ÎN LUMINA REFLECTOARELOR

După studiile sociale, îmi reperez dulapul. Lacătul e un pic înțepenit, însă reușesc să-l deschid. Plonjez în valul de elevi care merg la prânz în recreația a patra și înot pe coridor, spre cantină.

Până și eu știu că nu trebuie să-ți aduci mâncare la pachet în prima zi de liceu. N-ai de unde să știi care o să fie moda. Pungile maronii, dovezi modeste ale suburbiei, sau echipament suprem de geek? Pungile termoizolante – ultimul răcnet în materie de salvat planeta sau indicatorul unei mame supraimplicate? Singura soluție e să-ți cumperi ceva. Așa am timp să inspectez cantina, pentru a găsi o față prietenoasă sau un colț discret. Singura mâncare

caldă e friptura de curcan, cu piure din fulgi de cartofi și sos, o frunză de salată umedă și un biscuit. Nu prea știu cum să comand altceva, așa că-mi împing tava și-i las pe roboții de la cantină s-o umple. Tipul de doi metri dintr-o clasă mai mare aflat fața mea reușește cumva să-și ia trei cheeseburgeri, cartofi pai și două Ho-Ho fără să scoată un cuvânt. Poate printr-un fel de cod Morse cu ochii. Trebuie să studiez problema. Mă iau după Stâlpul de Baschet prin cantină.

Văd câțiva prieteni, sau persoane pe care așa le credeam odată, însă ei întorc privirea. Gândește rapid! Fata cea nouă, Heather, citește la fereastră. Aș putea să mă așez în fața ei. Sau aș putea să mă ascund după un coș de gunoi. Sau aș putea să-mi arunc prânzul în coșul de gunoi și să ies pe ușă.

Stâlpul de Baschet le face cu mâna unor amici așezați la o masă. Desigur. Echipa de baschet. Îl înjură toți – o formulă ciudată de salut practică de băieții sportivi cu fețe pline de coșuri. Le zâmbește, aruncând cu o Ho-Ho în ei. Încerc să-l ocolesc.

Paf! Un boț de piure cu sos mă nimerește drept în piept. Discuțiile încetează și toți din cantină se holbează la fața mea roșie ca focul, întipărindu-și-o pe retine. O să rămân de-a pururi „fata aia în care s-a aruncat cu piure în prima zi”. Stâlpul de Baschet își cere scuze și mai spune ceva, numai că patru sute de oameni izbucnesc în râs, iar eu nu știu să citesc pe buze. Abandonez tava și o zbughesc spre ușă.

O tîrez atât de repede din cantină, încât antrenorul de alergări m-ar recruta pe loc în echipa școlii, dac-ar fi de față. Dar nu, domnu' Gât e de serviciu la cantină. Iar domnu' Gât n-are nevoie de fete care aleargă treizeci de metri în nici zece secunde; doar dacă ar fi în timpul unui meci de fotbal.

Domnu' Gât:

— Ne întâlnim din nou.

Eu:

Oare ar asculta dacă i-aș zice „Trebuie să mă duc acasă să mă schimb“ sau „Ați văzut ce-a făcut nătărăul ăla“? Nicio șansă. Îmi țin gura.

Domnu' Gât:

— Unde crezi că te duci?

Eu:

E mai ușor să nu zici nimic. Să-ți ții fleanca, să faci ciocu' mic, să te-abții. Toate aiurelile alea pe care le-auziți la televizor despre comunicare și exprimarea emoțiilor sunt minciuni. Nimeni nu vrea de fapt să audă ce-ai de zis.

Domnu' Gât își notează ceva în carnet.

— De cum te-am văzut, am știut c-o să-mi faci probleme. Predau aici de douăzeci și patru de ani și pot să spun ce-are un copil în cap doar uitându-mă la el. Nu-ți mai dau alte avertizări. Tocmai ai câștigat o bilă neagră pentru că te-ai plimbat pe holuri fără bilet de voie.

REFUGIU

După prânz urmează ora de arte plastice, ca un vis după un coșmar. Sala de clasă e în celălalt capăt al școlii și are ferestre înalte, care dau spre sud. În Syracuse nu prea avem parte de soare, așa că atelierul de artă e poziționat astfel încât să primească toată lumina posibilă. E prăfuit, e un amestec de curat și murdar. Pe podea se află straturi de vopsea întărită, pereții sunt tapetați cu desene reprezentând adolescenți chinuiți și cățeluși durdulii, rafturile gem sub vase de lut. Radioul e dat pe postul meu preferat.

Domnul Freeman e urât. Corp de bătrân cosaș imens, ca un circar pe catalige. Nas ca un card de credit vârât între ochi. Însă ne zâmbeste când ne scurgem în clasă.

Stă cocârjat peste o roată de olărit, cu mâinile mânjite de lut roșiatic.

— Bine-ați venit la singura oră la care veți învăța cum să supraviețuiți, ne zice. Bine-ați venit la ora de arte plastice.

Mă așez la o masă de lângă catedră. Sunt în clasă cu Ivy. Ea se așază lângă ușă. Mă tot uit lung la ea, încercând s-o fac să se uite la mine. Așa se întâmplă în filme – oamenii simt când se uită alții la ei și nu trebuie decât să se întoarcă și să zică ceva. Fie Ivy are un super câmp de forță, fie lase-rele din ochii mei n-au mare putere. Nu vrea să se uite și ea la mine. Mi-aș dori să pot să stau cu ea. Se pricepe la artă.

Domnul Freeman oprește roata și, fără să se spele pe mâini, ia o bucată de cretă. „SUFLET“, scrie el pe tablă. Cuvântul e plin de dâre de lut, ca de sânge uscat.

— Aici vă puteți descoperi sufletul, dacă aveți curaj. Aici puteți să atingeți acea părticică din voi la care n-ați mai îndrăznit să vă uitați. Să nu veniți la mine să v-arăt cum se desenează o față. Cereți-mi să v-ajut să descoperiți vântul.

Mă uit pe furiș în spate. Lumea își telegrafiază rapid mesaje din sprâncene. Tipul e ciudat. Sigur vede și el, sigur știe ce gândim. Continuă să vorbească. Spune că, atunci când o să terminăm liceul, o să știm să citim și să scriem, pentru că vom petrece un milion de ore învățând să citim și să scriem. (Aici aș putea să-l contrazic.)

Domnul Freeman:

— De ce să nu dedicați acest timp artei – sculptând, desenând în cărbune, pictând cu pasteluri, în ulei? Oare cuvintele și numerele sunt mai importante decât imaginile? Cine a hotărât așa ceva? Oare algebra vă mișcă până la lacrimi? (Se ridică niște mâini, unii care cred că vrea să-i

răspundem.) Oare pluralul pronumelui posesiv poate exprima ce se află în sufletul vostru? Dacă nu învățați acum să faceți artă, nu veți învăța niciodată să respirați!!!

Îi tot dă înainte. La cât de sceptic se arată cu privire la puterea cuvintelor, toarnă cam multe. O vreme mă las dusă de gânduri, revenind în prezent când îl văd ținând un glob pământesc uriaș, din care lipsește jumătate din emisfera nordică.

— Poate să-mi spună cineva ce am aici? întrebă el.

— Un glob pământesc? se încumetă o voce din spate.

Domnul Freeman își dă ochii peste cap.

— O sculptură costisitoare pe care a scăpat-o un elev din mâini și a trebuit s-o plătească din buzunarul lui ca să-l lase să-și ia diploma de bac? întrebă altcineva.

— N-aveți pic de imaginație, oftează domnul Freeman. Câți ani aveți, treisprezece? Paisprezece? I-ați lăsat deja să vă scoată creativitatea din cap! E un glob pământesc vechi, pe care-l dădeam fetelor mele, să se joace prin atelierul meu când era prea ud ca să iasă afară. Într-una din zile, Jenny și-a înfipt piciorul drept în Texas, iar Statele Unite s-au prăbușit în mare. Și *voilà* – o idee! Mingea asta spartă ar putea fi folosită pentru a exprima viziuni atât de puternice – ai putea crea un tablou cu globul ăsta din care, prin gaura aceea, să iasă oameni fugind, în care un câine care ronțăie cu botul lui umed Alaska – ideile sunt practic infinite. Și foarte prețioase, dar sunteți atât de importanți încât vi le împărtășesc.

Hă?

— Fiecare dintre voi o să extragă câte un bilet din glob. Se plimbă prin încăpere, ca să putem lua bucățele de hârtie roșie din centrul Pământului. Pe bilet o să găsiți scris un singur cuvânt, ce desemnează un obiect. Sper să vă placă. În acest an veți învăța cum să transformați acel obiect

într-un obiect de artă. Îl veți sculpta. Îl veți desena, îl veți construi din papier mâché, îl veți grava. Dacă profesorul de informatică o să vorbească anul ăsta cu mine, veți putea crea modele pe computer, în laborator. Însă există un clenci în toată povestea asta – până la sfârșitul anului, trebuie să vă prindeți cum să faceți ca obiectul vostru să spună ceva, să exprime o emoție, să-i vorbească oricui l-ar privi.

Unii gem. Mie îmi zvâcnește stomacul. Chiar ne poate lăsa să facem asta? Mi se pare că m-aș distra prea tare. Se oprește la masa mea. Îmi vâr mâna până la fundul globului, de unde îmi pescuiesc hârtia. „Copac.“ Copac? E prea simplu. Am învățat să desenez un copac în clasa a doua. Dau să mai iau o hârtiuță. Domnul Freeman clatină din cap.

— Ne, ne, ne, face el. Tocmai ți-ai ales destinul, nu-l mai poți schimba.

Scoate de sub roata de olărit o căldare cu lut, desprinde din ea bulgări cât pumnul și ne trânteste câte unul fiecăruia. Apoi dă radioul mai tare și râde.

— Bun venit în călătoria noastră.

ESPAÑOL

Profa de spaniolă o să încerce să parcurgă tot anul fără să ni se adreseze în engleză. E o chestie atât haioasă, cât și utilă – așa o să-mi fie mult mai ușor s-o ignor. Ea comunică prin gesturi exagerate și teatrale. Zice o propoziție în spaniolă și-și duce dosul mâinii la frunte.

— Aveți febră! strigă cineva din clasă.

Ea clatină din cap a negație și repetă gestul.

— Vă ia cu leșin!

Nu. Iese pe hol, apoi dă buzna pe ușă, arătând preocupată și distrată. Se întoarce spre noi, se preface mirată că ne vede, apoi face iar gestul ăla cu dosul mâinii la frunte.

- V-ați rătăcit!
- Sunteți nervoasă!
- Ați greșit școala!
- Ați greșit țara!
- Ați greșit planeta!

Mai încearcă o dată, pocnindu-și atât de zdravăn fruntea, încât se clatină un pic pe picioare. Fruntea îi e rozalie ca rujul pe care-l poartă. Clasa își dă mai departe cu părerea.

- Nu vă vine să credeți câți elevi sunt în clasă!
- Ați uitat să vorbiți spaniola!
- Aveți o migrenă!
- O s-aveți o migrenă, dacă nu ne prindem!

Disperată, scrie pe tablă o propoziție în spaniolă: *Me sorprende que estoy tan cansada hoy*. Nimeni nu știe ce înseamnă. Nu înțelegem spaniola – de-asta o și învățăm. Până la urmă, se găsește un deștept să scoată dicționarul spaniol-englez. Tot restul orei ne chinuim să traducem propoziția. Când sună, am ajuns la stadiul: „Am obosit ziua prin surprindere“.

ACASĂ. TEME

Reușesc ca, în primele două săptămâni de școală, să evit un colaps total. Heather din Ohio stă lângă mine la prânz și mă sună să discutăm despre temele la engleză. Poate să turuie cu orele. Nu trebuie decât să-mi proptesc telefonul de ureche și să scot câte un „aha“ din când în când, în timp ce butonez telecomanda. Rachel și toți cei pe care-i